

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 15 березня 1986 року

№ 32 (3695).

Ціна 2 коп.

ДВНАДЦЯТА П'ЯТИРІЧКА:

РІК ПЕРШИЙ

Тим же складом

XXVII з'їзд КПРС ми зустріли рапортом про виконання планових завдань першого кварталу старту нового року дванадцяті п'ятирічки. Нині можемо доповісти і ще про одну трудову перемогу нашого КМК: кожен із тридцяти двох членів бригади освоїв нову суцільну спеціальність оператора машинного обліку готової продукції.

Як наслідок, виробили систему зниження безповоротних втрат на 38 процентів, а в матеріальному вираженні це щорічно складає 16 тисяч карбованців економії. Основним вимірюванням утримання раніш досягнутого.

Знайомство з матеріалами з'їзду дало поштовх новим ініціативам. Зокрема, за разуюнок поліпшення якості продукції, впровадження нової техніки і прогресивної технології, а також підвищення продуктивності праці

плануємо збільшити об'єм виробництва тим же складом працюючих.

Т. МАСЬКО,
групкомсорг КМК шпінтальної лабораторії цеху № 8 заводу чистих металів.
м. Світловодськ.

Найвищої якості

Рік минув, як працюємо ми комсомольсько-молодіжним колективом. Які зміни можна простежити за цей порівняно невеликий проміжок часу? Насамперед, зріс загальний професійний рівень членів нашого КМК.

Взяті назустріч XXVII з'їздові КПРС підвищені соціалістичні зобов'язання досягти того, щоб ще час роботи партійного форуму продуктивність праці бригади складала в середньому 130—133 проценти до планової, виконали. А наступним досягненням вважаємо доведення проценту здавання продукції з першого подання до 99,8 замість 99 планованих. Добре трудяться комсомолки Єльвіра Лажко, Тетяна Пелена, Світлана Цигульська.

Л. БУЖИНСЬКА,
групкомсорг КМК слюсарів-складальників цеху № 202 електрометалургійного заводу.
м. Олександрія.

Комсомольсько-молодіжний колектив імені XXVII з'їзду Комуністичної партії України цеху цільно-молочної продукції Малавісківського заводу сушеного молока зробив свій перший і значущий крок у широку дорогу дванадцяті п'ятирічки. Цей крок було зроблено в напруженому творчому змаганні.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Віхами його стали численні подвиги, грамоти, дипломи. Кінцевим результатом — надплановий вихід молочної продукції. Вінець всьому — перемога у змаганні і виборене право носити почесне звання колективу імені XXVII з'їзду Комуністичної партії України.

— Розпочату ударну трудову вахту на честь XXVII з'їзду Компартії України, згодом і XXVII з'їзду КПРС ми ведемо і зараз. — говорить секретар комітету комсомолу Світлана Кирченко. — Змагання згуртувало колектив, збагатило його досвідом. Воно ж допомогло нам по-новому осмислити роль окремого працівника в загальному ланцюгу виробництва. Бо саме тут закладено чималий резерв підвищення продуктивності праці. Тому старасмося зробити все можливе, аби кожен член колективу навчився виконувати всі технологічні операції і в разі потреби міг замінити товариша на лінії. В цьому нам дійову допомогу надають ветерани праці, ті, хто з роками нагромадив значний виробничий досвід.

Сама творчий підхід колективу до організації праці допоміг йому достроково завершити двомісячну виробничу програму і виробити понад план 54 тони молочної продукції високої якості. Нині колектив працює із значним випередженням виробничого графіка. Поруч із старшими товаришами показують високу професійну майстерність молоді трудівники Людмила Лисун, Ганна Козубенко, Олена Глуценко та Люда Кодренко. Сьогодні вони сприймають головне завдання XXVII з'їзду партії як своє

особисте: все, що їм доручено, робити добротно, чесно, красиво, з чистою совістю. Всього колектив гаряче схвалює курс партії на прискорення. Прискорення на всіх напрямках комуністичного будівництва.

На знімках: за роботою апаратниці Наталія СИПЛИВА, Людмила ЛИ-

СУН Ганна КОЗУБЕНКО; робітниця цеху Олена ГЛУЦЕНКО; апаратниця Людмила КОДРЕНКО та секретар комітету комсомолу заводу Світлана КИРЧЕНКО.

Текст і фото
М. САВЕНКА.

Малавісківський район.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Не про форму, а про ферму

ТУРБУЄТЬСЯ ДОЛИНСЬКИЙ РАЙОМ КОМСОМОЛУ. І КРИВА НАДОЇВ МОЛОКА ПОСТУПОВО ІДЕ ВГОРУ. АЛЕ ПРОБЛЕМ ЩЕ НЕМАЛО...

СЕРГІЙ ІВАЩЕНКО, першого секретаря Долинського райкому комсомолу, я застав у його кабінеті. Він накручував телефонний диск.
— Прикро... Сьогодні видалась вільна хвилинка, так хотів з головою колгоспу імені Горького обмінятися думками про підшефну ферму. І ось сказали — засідання правління там...

Так уже вийшло, що завітав я в Долинський райком комсомолу з метою поговорити саме про шефство райкому над відстаючою фермою. Адже тут зуміли вивести підшефну відстаючу ферму на рівень середньорайонних показників. Яким чином це вдалося, які ще проблеми не вирішені, які плани на майбутнє?

С. ІВАЩЕНКО: Протягом 1983—1984 років райком шефствував над відстаючою фермою в колгоспі «Шлях до комунізму». За цей період нам вдалося вивести її показники на рівень середньорайонних. І тоді нашу увагу привернула молочнотоварна ферма № 4 колгоспу імені Горького. Там доїли ледве-ледве 2 тисячі кілограмів молока від корови за рік.

З чого почали? Із з'ясування причин низьких надій. Відверто кажучи, в нашому районі ще на багатьох фермах переважає ручна праця, приміщення старі, нетипові, відсутні кормодекси і кормокухні. Таке становище було та й залишається на МТФ № 4 колгоспу імені Горького. Ми розуміли, що добитися в недалекому майбутньому якихось кардинальних перемін у цій справі буде практично неможливо.

КОР: Так, реконструкція — справа не одного дня, місяця. Отож, ви...

С. ІВАЩЕНКО: ...стали аналізувати далі. Вразила велика плінність кадрів. Колгосп знаходиться на окраїні району, поблизу підприємств Кривого Рогу. На той час в КМК працювало лише чотири дорослі. Якраз, коли ми вивчали стан справ на фермі, дві з них вирішили виїхати в Прибалтику. Нелегко було, але переконали-таки дівчат залишитися. Нічого їм не обіцяли, так просто поговорили по-людськи. Забігаючи наперед, скажу: зараз в КМК 11 чоловік, з них шість дорослих.

Друга причина відставання ферми теж була непростюю — низький рівень тру-

дової дисципліни: порушення розпорядку дня, пияцтво, прогули і т. п.

Поговорили тоді з усіма працівниками ферми. Розмова показала: далеко не всім байдужі справи рідного колгоспу. Занотували всі побажання тваринників, розказали про свою мету — допомогти підвищити надой. І справа поступово зрушила з мертвої точки. Так уже вийшло, що за цією ж фермою правління закріпило секретаря комітету комсомолу господарства Олену Коваленко. За її сигналами ми оперативні вирішували буденні питання, приїжджали, коли треба... Поліпшилася трудова дисципліна, хоч і повільно, але пішла молодь на ферму.

І ось результат: трохи більше, як за рік надой виріс на 308 кілограмів молока від корови. Середньорайонний показник навіть перевершено! Нині ферма серед шести МТФ колгоспу утримує першість за підсумками двох місяців роботи у 1986 році.

КОР: А чи можна за існуючих умов добитися на підшефній ще більших надій?

С. ІВАЩЕНКО: Щоб не бути голослівним, розкажу, як ми попрацювали 15 лютого на Всесоюзному комуністичному суботнику, присвяченому XXVII з'їзду КПРС. Апарат райкому у повному складі вирішив провести його на підшефній фермі. Інструктори Тетяна Шумейко та Тетяна Петричко, статистик Надія Глиньська та секретар-друкарка Наталія Нелюбова стали в цей день дорослами. Ми, хлопці, допомагали їм: забезпечували кормами, очищали стійла і т. п. І що ж? Результат деякого здивування: ми надійли

в цей день на 38 кілограмів більше, ніж було напередодні.

КОР: Сергію, не раз доводилося чути: «Так, над фермою шефствують, але всі питання вирішити не можемо...»

С. ІВАЩЕНКО: Буває, кажуть «Не можемо!», а самі й не пробували їх вирішувати. Ось говорю про такіх, а сам думаю: чи такі вже це недосвідчені цілі? Скажімо, щодо механізації трудових процесів ми могли б звернутися до комсомольців РАПО. Але ж ми цього навіть не пробували робити!

Коли вже назвав себе шефом — розбирайся в проблемах ферми, причому не по-дилетантськи...

КОР: Проблема проблем — закріплення кадрів на фермах. Основний їхній постачальник — сільські школи...

С. ІВАЩЕНКО: В селі Благодатному школи немає, і це дещо ускладнює роботу по закріпленню кадрів саме на МТФ № 4. Але є воно в Гуровці, сусідньому селі. Цього року школу закінчать 16 юнаків та дівчат. Треба вже давно було взяти настрій молодих людей, їхні життєві прагнення. І наше упущення, що ми цього не зробили раніше. Виправляти становище спробуємо тепер, за 2—3 місяці до осередкового звітника. Минулого року п'ять випускників пішли працювати на ферму колгоспу імені Горького, в тому числі одна випускниця — дорослою. Думаю, малувато.

А досвід роботи по пропаганді тваринницької професії серед школярів у нас є. Взяли хоча б Братолобівську та Кіровську середні школи. Кадрової проблеми на фермах колгоспу «Зоря комунізму» практично не існує. Щоправда, тут створені непогані умови для праці.

Думаю, треба створювати побільше гуртків і загонів юних тваринників. Діти б освідчували свої професії, плітку, під час канікул, допомагали б тваринникам. Не можу тішити себе надією, що залишаться всі: дехто сприймає все це, як гру, яка ні до чого не зобов'язуватиме. Але ж знайдуться і ті, хто стане працювати на фермі!

КОР: Три з половиною роки шефства. Чому вони навчилися району?

С. ІВАЩЕНКО: Головне: люди майже одразу переконуються в доцільності і корисності шефства, особливо, якщо швидко вдалося добитися зростання показників. А райком пересвідчується: працювати однотипними методами не можна. Нині є задуми розробляти перспективні плани шефства, де вказувати ХТО, КОЛИ і ЩО повинні зробити. Це надасть шефству плановірного, системного характеру, посилить відповідальність кожного працівника райкому, так чи інакше причетного до шефської справи.

На найближче майбутнє, думаю, непогано було б організувати позаплановий суботник на фермі. Є також міркування щодо удосконалення соціалістичного змагання на підшефній фермі, передбачивши як матеріальні, так і моральні стимули заохочення передовиків.

Розмову вів **А. БЕЗТАКА.**

ШЕФИ, ДЕ ВИ?

ВІД РЕДАКЦІЇ. Аналіз шефства міських комітетів і райкомів комсомолу над відстаючими фермами за підсумками минулого року підтверджує: хвалитися поки що нічим. Лише чотирьох райкомів — Олександрійському, Новоархангельському, Вільнянському і Долинському — вдалося перевершити середньорайонний показник по надоях молока.

Турбує стан справ на підшефних фермах Компаніївському, Устинівському, Знаменському і, особливо, Олександрійському районів. Тут показники не тільки далекі від середньорайонних, а й значно менші і так занижених зобов'язань райкомів і міських комітетів. Причому ці зобов'язання коригувались протягом року в бік зниження.

Низькі результати шефства наводять на думку, що окремі райкоми і міські комітети ставляться до цієї важливої справи, як до другорядної, підмінюють живу конкретну роботу наперетворістю. Наша газета вже писала, що про існування своїх горішків завідувачий МТФ колгоспу імені Димитрова Новгородківського району доповідав лише в кінці року (12).

Ясно одне: пажлипу справу комсомольського шефства над відстаючою фермою не можна пускати на самоплив.

ДО 100-РІЧЧЯ
ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ С. М. КІРОВА

Молодь слухає трибуна революції

Ораторський талант полум'яного революціонера і видатного діяча Комуністичної партії С. М. Кірова особливо розкрився в період його діяльності по формуванню і зміцненню рядів Ленінградської партійної організації. Старі більшовики пригадують, що промови Кірова та публікації в пресі складали невід'ємну частину життя міста Ленінграда перших п'ятирічок, спрямованих на індустріалізацію країни.

З перших днів своєї роботи Кіров виявив себе як стійкий борець за генеральну лінію партії, зразковий пропагандист соціалізму. В ідейних сутичках з «лівицями» опортунізмом найяскравіше виявився його полемічний талант, майстерність привертати до себе і переконувати слухача різної аудиторії.

«Він був, — писалося в «Правді» відразу ж після трагічної смерті С. М. Кірова, — справжнім трибуном як за силою аргументації, у якій підбивалась здобута довгими безсонними ночами теоретична освіта, як за пристрасністю, що насичувала його промови, так і за голосом, який мів від довірчої мови з масами переходила до гомогенних ударів і блискавок сатири. Та особливу силу його промовам надавала велика згуртованість з масами, до яких він звертався».

М. Ф. Свешников, який в роки діяльності Кірова незмінно очолював загальний відділ Ленінградського обкому партії, пригадує, що Сергій Миронович збагачував свій пропагандистський багаж не лише фактами із виробничої практики підприємств і організацій, а заглиблювався в гущу повсякденного життя ленінградців, намагався знайти час, щоб зайти в першу-ліпшу майстерню чи крамницю, відвідати міський ринок...

Кіров жив і цікавився трудящих, завжди загострював увагу трудящих на питаннях, які найбільше хвилювали аудиторію. Кожне слово своє вважував і віддавав людям по частці, як і своє життя.

В ленінградській пресі, скажімо, за 1926—1934 роки було опубліковано понад триста промов і доповідей полум'яного трибуна партії. Вагому частку цих виступів склав «комсомольський цикл». Сергій Миронович жив в ім'я світої ідеї побудови соціалістичного суспільства, тому дуже турбувався, щоб ідеї соціалізму запаливали молодь, яка стане спадкоємцем революційних традицій старших поколінь. Для цього, зазначав Кіров, молодь повинна пройти «такий гарт, що не в кожній кузні його можна одержати». Тільки виховавши таку зміну, можна буде впевнено сказати: «...справа революції знаходиться в надійних руках», напевно покоління «зробить все для того, щоб молодими руками підняти якомога вище прапор визволення трудящих від гніту».

Постійно висловлюючи думку про те, що молодь повинна бути прийнята естафету своїх батьків, Кіров доводив, що треба уже сьогодні «зробити комсомольця передовим робітником на фабриці й заводі», і намагався підтримувати ініціативу молодих, писував їх на відповідальні керівні посади. Він вірив у їхній ентузіазм, рішучість, невичерпну енергію. Тому з такою переконаністю заявляв, що «якщо наше молоде покоління... молоді кадри на всі сто процентів своїх здібностей і можливостей не сприймуть поставлених перед ними завдань, якщо вони не збагнуть усієї важливості... розв'язання цих завдань, то ми з вами, товариші, соціалізму не побудуємо».

Велика партійна турбота про виховання тих, кому даю завершити будівництво соціалістичного суспільства, прозвучала і в останній промові Кірова: «Я вважаю, якщо пропорційно розподіляти ту увагу, яку ми повинні віддавати марксистсько-ленінському навчанню, то найбільша частка повинна приділятися цьому попому, підрастаючому поколінню».

Д. ТАНСЬКИЙ.

Цікавою зустріччю з творцями книги розпочалися в обласному центрі дні республіканського видавництва «Мистецтво» на Кіровоградщині. У приміщенні нового магазину «Книжковий світ», що відкрився недавно на набережній Інгулу, до цієї події була розгорнута виставка робіт видавництва — альбомів, путівників, буклетів, плакатів, листівок тощо. На бесіду з гостями — працівниками видавництва тут зібралися громадські розповсюджувачі літератури, працівники системи обліку, художньої школи, управління кінофікації, книголюби. Завідуючий редакцією пропаганди і реклами книги видавництва В. П. Попомарьов, завідувач редакцією путівників А. Т. Ткалич, старший редактор Ю. О. Іванченко розповіли про останні новинки видавництва, про книги, які незабаром з'являться на полицях магазинів, поділялися творчими планами. Присутні висловили чимало добрих побажань, зауважень щодо змісту і поліпшення поліграфічного оформлення видань.

На знімку: редактор відділу тематичного планування і координації видавництва «Мистецтво» Т. П. ПРУГА (на фото справа) з учасниками зустрічі.

Фото І. ДЕМЧУКА.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО
ГОСПОДАРСТВА І ПОБУТОВОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ

Ентузіазм і досвід

Ще на початку минулої п'ятирічки в комбінаті побутового обслуговування «Промінь» фотокерамічний цех був одним з відстаючих цехів підприємства. Сьогодні на нього рівняються.

Заслуга в цьому успіху належить не тільки завідувачу, комуніста Ю. М. Кочергіну, який очолює цех. Заслуга, як зізнається керівник, всього колективу. Він тут невеликий — всього десять чоловік. Але кожен, як кажуть, на своєму місці.

Досвід у колективі тіс-

но переплісався з молодечим ентузіазмом. 39 років віддав улюбленій справі побутового обслуговування населення Ю. І. Буравченко. Нині він опанував усі сумніжні спеціальності свого цеху, його справедливо називають одним з кращих наставників комбінату. Батькову дорогу в житті вибрав і син Олег. Він ще навчається в училищі, але практикується тут.

Книга відгуків фотокерамічного цеху наповнена одними подяками. «Прошу керівництво комбінату оголосити подяку за відмін-

ну якість виконаного замовлення...» — таких записів багато. Дякують за якість, за оперативність, за культурне обслуговування...

Ці риси творчого почерку фотокерамістів без сумніву сприяли достроковому виконанню річного виробничого завдання, на квартал раніше виконано й п'ятирічку. Своє професійне свято колектив також зустрічає високими показниками.

На знімку (зліва направо): комсомолки лаборанти цеху Тетяна БРАШОВА й Світлана ПАЦАЛЮК, прантинант Олег БУРАВЧЕНКО з батьком Ю. І. БУРАВЧЕНКОМ.

Фото В. ГРИБА.

З ПОШТИ ЦИХ ДНІВ

І СОНЦЕ ЇХ ДОБРОТИ

Коли перечитуєш листи юнкорів, громадських кооперантів, то помічаєш, що кожен з них, де йдеться про колишніх фронтівиків, написаний з теплотою, глибиною повагою до них, ветеранів, котрі й сьогодні в строю.

Є серед фронтівиків й такі, чий долі вимагають особливої уваги.

У своєму листі П. Шомото (сміт Новгородка) розповідає про інваліда Великої Вітчизняної війни Дмитра Сергійовича Кіашку, котрий більше сорока літ тому втратив зір — ворожий снайпер назавжди погасив сонце для старшого лейтенанта. Та є в нього інше — сонце його доброти. Бо Дмитро Сергійович ціною неабияких зусиль нагромаджує в собі сили, щоб допомогти людям, щоб порадили, щоб вітати в годину скрути, щоб не дати прощати безнадії. Д. С. Кіашко — голова ради ветеранів війни і праці в селищі, наставник молоді. Він часто виступає на уроках мужності, вечорах бойової слави. З-поміж його утверджень — одне з голов-

них: людина в будь-яких обставинах не повинна опускати руки, зневірятися, до кінця життя — боротьба, за те, щоб бути потрібним людям! Про таку, як Д. С. Кіашко, школярі пишуть учнівські твори.

Кіровоградець Олександр Болбока, який мешкає в гуртожитку № 2 по вулиці Шатіла розповів в листі про останній бій радянського танкіста Івана Безсмертного, котрий поставив свій автограф на стіні рейхстагу...

Надходять листи з комсомольських і дтсаафіських організацій про активізацію роботи по військосо-патріотичному вихованню молоді після закінчення роботи XXVII з'їзду КПРС, в ході обговорення пропозицій комсомольських активістів і ветеранів війни під час акцій за програмою місячника оборонно-масової роботи. В Олександрівці, наприклад, відбувся турнір призовної молоді з багатоборства ГПО на приз Героя Радянського Союзу Л. Х. Каланджяна, де чемпіонські стрічки були вру-

чені призовникам з колгоспів «Росія», «Дружба» та імені Свердлова — Сергію Калининченку, Юрію Ткаченку і Віктору Гуденку. «Бо, — як підкреслює в своєму листі другий секретар райкому комсомолу О. Шишко, — ці юнаки мали стабільні результати під час забігу на кросовій 6-кілометровій дистанції, на вогнезому рубежі, в підтягуванні на перекладинах».

Цікаво також пройшов у клубі 2-го імені Петровського цукрокомбінату величезний «Гордіт вами, сини Батьківщини!», на якому було вшановано молодих воїнів Олександрівського району, котрі виконували свій інтернаціональний обов'язок на афганській землі.

Продовжують свою роботу слідопити загону «Пошук» з Маловисівської середньої школи № 3. Повідомляючи про їхній добробут, вчитель десятиріччя М. І. Бойко надіслав до редакції фотознімок, на якому зображений директор районного історико-краєзнавчого музею Г. М. Перебийніс з юними краєзнавцями, котрі надсилають листи в Москву і Київ, Мінськ і Ригу, Астрахань, — щоб астанавити істину, де, при яких обставинах загинули визволителі їхнього краю, щоб розшукати рідних і близьких полеглих героїв...

Відділ військово-патріотичного виховання.

НА НОВОБУДОВИ КРАЇНИ

КИЇВ, 12 березня. (РАТАУ). На ударні будови вирушили сьогодні в складі Всесоюзного комсомольського загону імені XXVII з'їзду КПРС кращі представники молоді України.

— Ми будемо допомагати меліораторам Російської Федерації розширювати посівні площі в Чорноземній зоні, — сказав перед від'їздом молодий експедитор з Ровенської області Валерій Івашин. — Робота ця важлива для успішної реалізації продовольчої програми країни. Для виконання її, як і інших відповідальних завдань, потрібні насамперед

неваліфіковані робітники, які зможуть відразу включитися в напружений виробничий ритм. Ось чому в складі загону, наприклад, представники колективу, який вже силася, — бригади малярів-штукатурів комбінату «Ровнопромбуд». Саме такі спеціалісти потрібні ударним будовам у першу чергу.

Валерій Івашин їде в Смоленську область разом з товаришами: трактористом Володимиром Муляном і експедитором Василем Комаром. А їх земляк Леонід Комар з весни минулого року вже працює в об'єднанні «Смоленсь-

меліораторія». Він прибув туди в складі загону імені 40-річчя Перемоги разом з комсомольцями Литви та Білорусії. Майже за рік вони осушили понад 300 гектарів заболочених земель. Однак обсяг робіт зростає. Тому Леонід приїхав у рідне місто за поповненням.

Чорноземні області Росії — одна з трьох адрес, по яких виїхали сьогодні понад 350 юнаків і дівчат — посланців усіх областей республіки. Вони братимуть також участь у будівництві і реконструкції перелітної металургійної промисловості країни — Магнітогорського комбінату, споруджуватимуть другу чергу піонерського табору «Артек».

КОЛОНКА ЗАПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ

ПРАВО НА ПОЛІПШЕННЯ ЖИТЛА

Наша читачка Валентина К. з Гайворона звертається до газети із запитаннями: «Яка норма житлової площі на одну людину встановлена в Кіровоградській області? Хто має право стати на чергу для одержання квартири?».

Листа редакція направила у виконком Кіровоградської міської Ради народних депутатів. Відповідь дає завідувач відділом обліку та розподілу житлової площі міськради Д. Г. Мозуль:

— У зв'язку з введенням із 1 січня 1985 року в дію Правил обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм житлових приміщень в Українській РСР, облікком і обласна Рада професійних спілок постановили № 626 від 29 грудня 1984 року встановили в містах і селищах міського типу області:

а) мінімальний розмір житлової площі на кожного члена сім'ї — шість квадратних метрів;

б) строк постійного проживання громадян, необхідний для прийняття на квартирний облік в містах Кіровограді, Олександрії, Знам'яні і Світловодську — три роки, в містах районного підпорядкування і селищах міського типу — два роки, в сільських населених пунктах — без врахування часу проживання;

в) рівень середньої забезпеченості житлової площі, який враховується при наданні житлового приміщення в місті Кіровограді 7,3 квадратних метри, решті населених пунктів області — 7,8.

На квартирний облік беруться громадяни, які потребують поліпшення житлових умов, які проживають постійно, а також прописані в даному населеному пункті громадяни.

Хто за законодавством потребує поліпшення житлових умов?

1. Забезпечені житловою площею нижче мінімальної.

2. Мешканці приміщень, яке не відповідає установленим санітарним і технічним вимогам.

3. Хворі тяжкими формами деяких хронічних захворювань, а тому не можуть проживати в комунікальній квартирі (у квартирі з загальною кухнею), або в одній кімнаті з членами своєї сім'ї.

4. Мешканці за договором по найму житлового приміщення в будинках державного чи громадського житлового фонду, або за договором по найму житлового приміщення в будинках житлово-будівельних кооперативів.

5. Ті, хто наймає за договором не менше 5 років будинок, який належить громадянам на правах приватної власності.

6. Мешканці гуртожитків.

7. Сім'ї, які живуть в одній кімнаті (незалежно від родинних відносин) і особби різної статі, старші в роках (окрім подружжя).

Потребують за законодавством поліпшення житлових умов також мешканці комунікальних (загальних) або непорядкованих етсесовно до умов даного населеного пункту квартирах інваліди Великої Вітчизняної війни і сім'ї загиблих чи пропавших безвісти воїнів (партизан), та особи, які прирівнюються до них в установленому порядку: Герої Радянського Союзу і Герої Соціалістичної Праці; нагороджені орденом Слави, Трудової Слави, «За службу Батьківщині в Збройних Силах СРСР» всіх трьох ступенів; особи, які перебували у складі діючої армії в період німецько-радянської війни, та під час інших бойових операцій по захисту СРСР; партизани громадянської і Великої Вітчизняної війни, інші особи, які брали участь в бойових операціях по захисту СРСР; працівники, які довгий час (не менше 15 років) сумлінно трудилися на одному підприємстві, установі, організації.

Лист Галини К. «Поділюся сумнівами», надрукований у «Молодому комунарі» 22 лютого, знайшов відгук у читачів. Цей висновок сьогодні редакція робить з пошти, викликані цією публікацією.

Коротко нагадаємо читачам зміст листа: учениця медичного навчального закладу після першої навчальної практики засумнівалася у правильному виборі своєї професії, бо зустрілася з медичними працівниками — черствими, байдужими до хворих. Галина К. просить сама переконатися у хибності її думок.

Відгуки, які принесла нам пошта найпершими, публікуємо сьогодні. Отже, читачі продовжують розмову.

ністю, вмінням й увагою, допомогли йому вичуняти.

Всі свої двадцять років роботи я пам'ятаю, що я — медична сестра. Ніколи я не дозволила собі байдуже дивитись на людське страждання. Черствих і байдужих не повинно бути серед нас.

А. ПАСІЧНИК,
медична сестра.
м. Кіровоград.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

«ПОДІЛЮСЯ СУМНІВАМИ»

Якщо ти
медсестра

за покликанням

Я медична сестра поліклінічного відділення четвертої міської лікарні. Стаж роботи — 20 років. Мене дуже схвилював опублікований в газеті лист Галини К. На мою думку, листів-відповідей буде багато. Можливо, всі вони будуть опубліковані, але дуже хочеться, щоб їх прочитала Галина.

З листа в мене склалося враження, що в Галини немає покликання бути медичною сестрою. Чому? Ось вона аперше зустрілася з черствими, байдужими медичними сестрами і одразу відступила. Ні, треба було говорити у вічі те, що думаєш.

Далі. Що означає стати «білою вороною»? Якщо навіть щось подібне трапиться в колективі, то друзі обов'язково допоможуть побачити негативний вчинок свого товариша.

Приходьте до нас, Галино! В поліклініці зразу Ви зустрінетеся із завідувачкою відділенням

Олександрівною Хоменко і старою медичною сестрою Софією Вікторівною Большако-

вою. З першої бесіди Ви зрозумієте, що черствими, байдужими, а тим більше безвідповідальними Ви не зможете бути, а наші медичні працівники побачать з Вас «білу ворону» тільки тоді, якщо Ви хоч на мить забудете, що покликані допомагати хворій людині, чуйно ставитись до неї. Тоді Вам у нашому колективі скажуть: «Не можеш — вчись, допоможемо. Не хочеш — залишай медичний заклад, немає тобі місця серед нас».

Звісно, труднощі у нас багато. Особливо в догляді за хворими, а недостатній кількості молодшого медичного персоналу, коли медичній сестрі доводиться поряд з виконанням призначення лікаря виконувати роботу санітарки. Не останнє місце має й той факт, що у нас невисока заробітна плата. Проте, це не повинно відбиватись на хворих. Якщо навіть хворий Вам нагрудив, думай — як би я поставилася до цього хворого, якби це був мій рідний, знайомий! На хворого не можна сердитись, навпаки — треба допомогти йому, зробити так, щоб він заспокоївся. Згодом теорій вам обов'язково подякує.

Ви побачите, Галино, що робочий день Ви не просто відпрацювали, а допомогли хворому чуй-

Вірю в тебе,
Галинко!

Прочитала листа Галини К. і теж хочу поділитись думками.

Здоров'я мене часто підводить — нерідко самій доводиться лежати в лікарні. І тому багато можу розповісти про хороших медсестер, лікарів. Та іноді зустрінеш такого лікаря, що не хочеться після розмови з ним більше зустрічатись, обходиш його десятою дорогою.

Лікарі — теж люди. Різні люди. Не треба брати приклад з гірших. Але не треба й розчаровуватись.

Ось що, Галинко, скажу тобі: не залишай навчання, а принось користь людям. Не бійся виглядати «білою вороною» в недоброчинному колективі. Люди тебе зрозуміють, потягнуться до тебе хворі — вони чутливі на доброту й турботу. Вірю — твої руки принесуть їм полегшення. Галинко, роби все так, як тебе вчать твої наставники — вчителі. Ти зустріла поганих, черствих людей, але, повір, не всі такі. Таких одиниці.

В. КОНДРАТОВА,
м. Олександрія.

Як ви думаєте, що може вийти, коли до маріонетства додати шарлатанство? Потім помножити одержану суму на багатство знайти легке щастя та страх перед фатальністю долі. Для кращого зго-

дайте щастя. Головне, не переривати ланцюга. Наводяться приклади, що якийсь офіцер виграв велику суму грошей і знову втратив їх, бо не відпрацював листи. Тут же такі наводяться приклади, піби через невиконання згаданих вимог людей спіткали нещастя.

Ось так дуже просто можна виграти в лотерею

ПРИМАНКА ДЛЯ ЛЕГКОВІРІВ

© ЖЕНІТЬ ВІД СЕБЕ ШАРЛАТАНІВ.
© Е. АСАДОВ ПИСАВ, ЩО ЩАСТЯ
БУВАЄ РОЗМІРАМИ З ГРУДКУ, А
ІНКОЛИ ВОНО СЯГАЄ РОЗМІРІВ
КАЗБЕКУ. ВСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД
ЛЮДИНИ

довування замішати все це на елегантних байках про несподіване щастя, котре вже протягом багатьох років випадає на долю то одного, то іншого, хто невідступно виконував відповідні вимоги.

Певно, вам уже починає набридати ця лісенітниця. Та, щоб надто вже не випробувати наше терпіння, скажу, що це дивне питання виникло після знайомства з листом невідомого автора, котрий надіслав на адресу школярки Ольги Хмарин із села Іванівки Новоукраїнського району. Найперше в ньому повідомляється, що оригінал знаходиться у Голландії. А держати лист у себе більше 96 годин не рекомендується. Треба розмножити у 20 екземплярах і надіслати своїм близьким і знайомим, тобто людям, котрим ми бажаємо щастя. І через кілька днів

двадцять тисяч, вилікуватися або наклепати на людину біду. І все це, вказується наприкінці, має таємничий зміст. Закінчується якоюсь незрозумілою формою. І ніхто не може пояснити, що означає будь-яка з літер у ній. Бо це значайнісінькі дурниці. Але чи є в цьому листі резон? Безперечно. Для тих, хто все це затіє. А якже, грошей не надсилає, а надішліть листа, бо щастя, мовляв, не продається і не купується.

Що ж, це правда, його не купиш, але, мабуть, і подарувати його неможливо. Та й кому так припекло роздавати щастя наліво і направо, щоразу множачи на двадцять. Однак, з цього чортівнища можна зробити інший висновок: є люди, котрі намагаються прищеплювати нашим громадянам маріонетризм, відполікати їх від будівництва щасливого життя. Мовляв, тільки невідомі сили здатні творити добро і треба їх постійно задовбувати, віршити в їх існування. А щоб людина

повністю переконалася у правильності писання, їй пропонується двадцять разів переписати. Хіба тут можна не пригадати методу геббельсівської пропаганди: коли брехню повторювати багато разів, то в неї починають вірити. У даному випадку повторювати немає необхідності. Написав раз, а воно хай множитися.

Шкода ж від такого листування очевидна. Перепантується пошта, відполікуються від справ люди. Якщо це учень, то він, потративши на дурниці час, не вивчить уроків, робітник відволікатиметься від основного завдання, від активного життя. Особливо ж це те, що до нашої свідомості намагаються протягнути звичайнісінький ідеалізм.

Подібна ситуація схожа на те, як повчає з трибуни простодушних колишній комівоажер «Веселер» алумініум компанії Зіглар (США) — тепер він перекинувся в ідеологію, — як стати багатим і щасливим: «Вірте у всемогутність бога! Це найважливіше з усього, що може порадити вам будь-який оратор з будь-якої трибуни. І якщо ви щиро серцем повірите в бога, то я, друзі мої, гарантую вам те, що вишесено у заголовок моєї книги — ми зустрінемося на вершині успіху». Сказавши ці слова і прихиливши дві з половиною тисячі доларів (плата за кожну проповідь), він впевнено крокує до вершини успіху, залишивши далеко позаду тих, хто тільки-но розставив зі своїми грішми, сподіваючись на омріяну зустріч.

Отже не треба вірити дурниці. Бо щастя можна здобути лише в праці, в активному житті, у безмежній любові до Батьківщини. Якщо ж у вас цього немає, ви все одно, навіть маючи великі багатства, почуватимете себе жебраком.

В. АФАНАСІЄНКО.

РЕПОРТЕР

«В сім'ї
вольній, новій»

Таку назву має виставна творів самодільних майстрів декоративно-прикладного мистецтва України, що відкрилася у Києві на базі Державного музею українського народного декоративного мистецтва. Присвячена вона 125-річчю з дня смерті Т. Г. Шевченка.

Серед експонатів є й роботи авторів з Кіровоградщини. Це вишивки Н. В. Саули з Новгородської районної друкарні та Г. Н. Русол — завідувачки клубом з села Великої Виски Маловисівського району.

Г. ХАРИТОНОВ.

Ніна Арбеніна

в дев'ятому...

Дев'ятикласниці нашої школи провели конкурс «Нумо, дієчата!». За умовами змагання його учасниці повинні були проявити навички з доведення, вміння зробити гарну зачіску.

Світлана Біла та Тамар Чупченко за 5 хвилин встигли приготувати із 8 видів овочів смачні салати. У конкурсі зачісок відзначилися Галія Барнар — продемонструвала Ніну Арбеніну з «Маснараду» М. Ю. Лермонтова та Наташа Дем.

Н. ТАНСЬКА,
дев'ятикласниця Кіровоградської СШ № 18.

Коли над Ігулом в центрі міста почали будувати житловий масив для червонозорівців, частину площі вирішено було передати для дітей і підлітків, для спортивно-технічного клубу «Зірочка»...

З інформації огляду-конкурсу призу «Ізвестний» на кращу постановку фізкультурно-масової, спортивно-ігрової роботи за місцем проживання:

«Руками робітників «Червоної зірки» на вулиці Кременчуцькій, 13, збудовано спортивне містечко з ігровими майданчиками, гімнастичним нестандартним обладнанням. Є кімната настільних ігор, спортзал, дві спорткімнати...

При клубі «Зірочка» працює 36 спортивно-технічних гуртків, 14 секцій.

В спартакіаді «Юність» взяло участь 2135 чоловік — віком від 7 до 18 років...

Щороку під час зимових і весняних канікул в спортивно-технічному клубі «Зірочка» зміцнюють своє здоров'я 150 дітей робітників...»

...Зранку тут тиша — школярі поспішають у майстерні, де працюють судномодельний, автомобільний гурток, в лабораторію радіоелектронної інформації і обчислювальної техніки. Тут — місяці ко-

ВІТРИЛА ПІДНІМАЄ «ЗІРОЧКА»

піткої роботи, щоб зробити модель підводного човна, сучасної автомашини. Тут хлоп'ята під керівництвом досвідчених майстрів ачать працювати на свердильних і токарних верстатах, самостійно лагодять радіотелеапаратуру. Тиша в лабораторіях. А через кілька годин стає гамірно на спортивному майданчику.

Тренуються юні спорт-

смени. Тренер-вихователь Віктор Безсмертний, який працює з юними хокеїстами і футболістами, виводить хлоп'ят на бігову дистанцію. А потім уже відпрацювання ігрових елементів.

У клубі тренуються юні тенісисти, шахісти, тут відбуваються ранкові уроки з аеробіки.

На спортмайданчику «Зірочки» у вихідні дні чер-

НА МАЛОМУ СТАДІОНІ

вонозорівці виходять цінними сім'ями. Що їх тут чекає? Ось, наприклад, одне з оголошень:

«ДЕНЬ СПОРТУ І ЗДОРОВ'Я».

В його програмі:

1. Відкритий турнір з хокею;
2. Особиста першість клубу з настільного тенісу;
3. Змагання з лижних гонок;

4. Шахово - шашковий турнір.

Запрошуємо всіх дітей мікрорайону і їх батьків!».

А це ще одна новина: «Закінчилася традиційна першість міста з хокею серед дітей і підлітків на приз клубу ЦК ВЛКСМ «Золота шайба». Наша «Зірочка» впевнено обіграла команди «Орля», «Сокіл», «Дружбу», в заключному фінальному матчі перемогла хокеїстів «Маяка» (жєк № 6) і стала чемпіоном міста.

Тепер «Зірочка» поїде на республіканський хокейний турнір!».

А що тут, на спорткомплексі клубу? Найбільш масовими були змагання за програмою спортивного свята, присвяченого XXVII з'їзду КПРС. Стартувало більше 200 жителів мікрорайону. Тут і «Веселі старти» десятирічних школярів, і турніри з міні-футболу, настільного тенісу, шашок та шахів, і найбільш популярні змагання під девізом «Тато, мама і я — спортивна сім'я». Перемогу здобула сім'я червонозорівця В. М. Лазаренка, команду виграла вихованці ДЮСШ спортклубу «Зірка».

А потім були показові виступи важкоатлетів, гімнастів, борців.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На знімку: змагаються юні шахісти і шашісти.

УРОКИ КЛАСИКИ

«В стражданнях знаходить радість»

На правому березі чудового голубого Дунаю біля підніжжя Східних Альп (це знаменитий Віденський ліс) розкинулось місто, що було «землею обітваною» для багатьох музикантів XVIII і XIX століть — Відень. Віденці — народ, що розуміється на справжній музиці. Вона звучала тут повсюди — як класична, строга, «придворна», так і легка, весела, опереточна. Відень по праву вважався найпершою музичною столицею Європи. Коли Йоганнес Брамс оселився у Відні на затишній вулиці Керлгасе, 4, він уже був знаменитим композитором, правде, головні твори — геніальні чотири симфонії, концерт для фортепіано з оркестром сі бемоль мажор, «Чотири строги» напева, були ще попереду. Попереду і вшанування почесного громадянина міста Гамбурга, нагородженого Ріцарським хрестом австрійського ордену Леопольда. І все ж Брамс був уже автором прекрасних «Угорських танців», валторного тріо, мі бемоль мажор, кантати «Рінальдо» (на текст Гете), багатьох вокальних творів, зокрема тільки-но завершеної «Пісні долі», створеної під враженням франко-прусської війни 1870—1871 року.

А крім того, вже було закінчено кращий твір німецької вокальної музики — «Німецький рекевієм». ...Для мене Йоганнес Брамс «відкрився», коли вперше почула його «Німецький рекевієм». Було це в Ризі. Якось уранці я увімкнула радіо. І як же вчасно! Дивний по красі баритон, підхоплений могутньою лавиною інших голосів, сповідає про щось таємниче і... страшне. Так вперше почула ім'я чудового латвійського співака Петеріса Гравеліса: це ж був і вперше почутий «Німецький рекевієм» Брамса. Трохи згодом на день народження мені подарували пластинку «Німецького рекевієму» у тому ж виконанні, але у супроводі симфонічного оркестру під управлінням диригента із НДР Г. Хербіга. Слухаю тепер цей запис і відчуваю щось невимовне. Що? Піднесеність? Біль душі? Щастя? Так завжди буває при зустрічі з геніальною музикою...

«Німецький рекевієм» композитор писав довго, майже десять років. Твір складний, великий (сім частин) і абсолютно незв'язаний з церковною літургією, хоч у ньому багато містицизму і принципів хоральності. «Німецький рекевієм» — твір глибоко людський, задушевний, переважно лірико-драматич-

ного характеру з відчуттям трагізму, особливо в другій частині: «Ібо всяка плоть подібна траві, а величелюбие людей словно цветы в траве. Трава вянет, цветы опадают». Відомо, що «Рекевієм» Брамс написав після смерті матері. Вперше цей твір прозвучав в 1868 році у Бремені і мав великий успіх.

«Німецький рекевієм» — це ніби підступ до симфонії, про яку Брамс мріяв усе життя, але створювати не відважувався. І все ж в 1876—1878 роках були написані дві знамениті симфонії, пройняті напруженням духу, незадоволенням собою, стражданням, трагізмом. Епіграфом до них можна поставити знамениті слова Бетховена: «Всі ми народжені для страждань і радості. Але найвеличніші із нас ті, хто і в стражданнях знаходить радість». Перша симфонія Брамса більш сувора, сили зла часто отримують в ній верх над добром або ж у музиці звучить пасивність, примирення.

Друга симфонія — повітряна, легка, пронизлива, іноді навіть скерцозна. В ній утверджується відкритість для добра, любові, людяності. Мені здається, зовсім не випад-

Виступав народний танцювальний колектив «Барвінок» Компаніївського районного будинку культури.

ково саме цю симфонію вибрав для свого останнього концерту у Москві в жовтні 1974 року великий музикант сучасності Давид Ойстрах.

Тихо сходить місяць над старим віденським Ресель-парком, його блакитні тіні, немов квіти, покладені рукою сивого музиканта, лягають до пам'ятника великому німецькому композитору, і ніжну мелодію віденських кларнетів підхоплюють українські каштани. Музика вічна.

В. ЛЕВОЧКО.

важливе значення. Жодне ж з Анатолієвих «чому?» по суті своїй не болить і не горить. Мільйони людей не мають записів Пуно, і ніхто з них від того не зіпсований сльозами. Про цього артиста писалося в журналі «Ровесник», інтерв'ю з ним вміщувала «Смена». Диски-гіганти Т. Кутуньо, Р. Фоллі та «Арабесок» не дали як минулого року можна було придбати в УТО «Кіровоград» обласного центру та, певно, і в інших містах. Творчість першого з названих виконавців заслужила й уваги ЦТ, й високої оцінки критики та публіки (причому в основному не італійської, а зарубіжної)...

ком «Нове — не завжди краще, ніж старе».

Перекладів усіх зарубіжних пісень вмістити неможливо. На багатьох ліцензійних дисках фірма «Мелодія» дає інформацію про загальну ідейну спрямованість та тематику музичних творів соліста чи групи. Крім того, — і про це вже не раз писалося, і всім відомо — у наших навчальних закладах на високому рівні викладаються іноземні мови. І знаєте, для перекладу більшості пісень досить засвоєного в межах шкільної програми. Була б охота скористатися тими знаннями...

приміром, про ансамбль «Вітла» давав настільки матеріал з продовженням, і мені пригадується, не раз. В більшову точку виїхав А. Череди́н, пишучи про репертуар дискотек, де переважає «Made in...». Та на сьогоднішній день говорити про складності з «доставанням» танцювальних пісень вітчизняних авторів несерйозно. Нема диска — є магнітофон, і ніяких проблем. Не звучать як ліси по першій програмі радіо чи по телебаченню — є на те приймачі, де з достатнім ступенем чистоти можна записати й концерти програм «Маяк». «Промінь» й музичні передачі з Кишинєва, Мінська тощо.

Інша справа — естетична якість сучасних пісень, багато з яких викликають справедливі нарікання. Згадаю два фільми, що широко апропувалися (зокрема, й по телебаченню) як по віноччю наповнені музикою, з великою кількістю нових пісень у виконанні відомих артистів — це «Прийшла й кажу» та «Сезон чудес». Як і численних цих стрічок взяли за душу? Хай не так, як свого часу «Катюша» (після того, як вона вперше прозвучала, на радіо стали приходити сотні листів від хлопців, що вірили в існування такої милої, віддаленої дівчини), хай не так, як «Синий платочек». «Нісеня» в тривожній молодості чи зовсім неспадів «Надежда». «Прийтєжєне» «Зілі», «Мне припєніє шум дождя», «Тра-на у дома?». Хай не так, а хоч би трохи запам'ятались, як приміром, пісні з фільму «Женщина, которая поет»? Наша редакційна пошта, де різні замовлення зустрічаються, з цього приводу зберігає мовчання. А спінала ж Алла Пугачова...

Н. ДАНИЛЕНКО,
ведуча «Диск-залу».

З РУК, З ЕФІРУ ЧИ З ЦТ?

«У першому щорічному номері вашої газети я прочитав запис дискусії про рок-музику «Далеко від Лондона», і це викликало в мене багато думок. Я теж слухаю зарубіжну музику і не знаю перекладу слів. Так що, мені самому робити? Чому преса, радіо і телебачення мало розповідають про те, який із західних виконавців що співає? А чому існує «чорний ринок», де перепродуються диски? Тому, що в магазинах чогось хорошого не дістанеш. Наприклад, лише не так давно на прилавках з'явився «Волшебный полет» групи «Снейс», але ж це запис початку 80-х, а ансамбль виступав в СРСР минулого року... А коли ми зможемо купити диски-гіганти Тото Кутуньо, «Арабески», Пуно, Рікардо Фоллі?»

Скажу ще й таке. Чому про творчість визнаного майстра Джона Леннона ми маємо довідуватися з передач підірваних станцій, а не з наших джерел? Чому на дискотеках звучить в основному зарубіжна музика? Гадаю, одна з причин цього у тому, що записи вітчизняних суто танцювальних пісень дістати дуже важко. Тож, підкреслюю ще раз: слід більше писати про все це».

Анатолій ЧЕРЕДНИК,
16 років.

с. Калантай,
Світловодський район.

ПРИПІЯТО думати, і так воно здебільшого й буває, що людина звертається до друкованого органу з питаннями, що мають для неї життєво

Про французьку групу «Снейс» писала й наша газета, а рецензії в центральній пресі на останні виступи ансамблю дають підстави погодитися з виснов-

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНІ

Сяду в скорый поезд

Стихи Л. ДЕРБЕНЕВА

Музыка В. ЕМЕЛЬЯНОВА

Сяду в скорый поезд,
Сяду в длинный поезд,
Ночью соловьиною.
Далеко отсюда,
Убегу и скроюсь,
И навеки сгину я.
И помчаться звезды,
Мне навстречу звезды,
И туманы белые.
А сюда, конечно,
Я приехал поздно.
Что теперь поделасешь?

В нем вчера приехал
Я на свадьбу к другу,
Другу закадычному.
Но в глаза их гляну,
Я невесте гляну,
И среди безмолвия,
Прямо надо мною,
Гром вдруг в небе грянул
И сверкнули молнии.

ПРИПЕВ.

Сяду в скорый поезд,
Тот же самый поезд,
Ночью соловьиною.
Есть песни на свете,
И снега по поясу,
И дороги длинные.
И молчат урюмо,
Буду я урюмо,
И вздыхать и мучиться.
Кто бы мог представить,
Кто бы мог подумать,
Что все так получится?

ПРИПЕВ.

Словник

любителя музыки

Блек ботм — у перекладі з англійської означає «чорне дно». Це танок північноамериканських негрів, які проживали у нижній долині ріки Міссісіпі. Блек

ботм став популярним у Європі у 1927 році, коли почав виходити з моди чарльстон. Музика танцю має регейне забарвлення і виконується у темні фокстроту.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кировоград.

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-58-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-85; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені І. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.